

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatele **K. V. V.**, zast. JUDr. Miroslavem Pavelkou, advokátem se sídlem v Ostravě, Velká 23/2984, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 7. 2005, č. j. 60 Az 54/2005 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 7. 2005, č. j. 60 Az 54/2005 - 44, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 4. 2005, č. j. OAM-232/LE-B02-B02-2005, jímž byla stěžovateli zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud při svém rozhodování vyšel ze skutečností zjištěných ve správním řízení, tedy z toho, že stěžovatel, který nebyl nikdy politicky činný, opustil Vietnamskou socialistickou republiku z důvodu krachu při podnikání, z toho vyplývající neschopnosti splácet svým věřitelům dluhy a zejména z obav před výhrůzkami těchto věřitelů násilím, jímž dlužil velké množství peněz. Krajský soud za tohoto stavu nepřisvědčil výtkám stěžovatele,

že správní orgán nesprávně hodnotil shromážděné důkazy a nezabýval se ani možností udělení humanitárního azylu. Krajský soud z těchto skutečností uvedených v žádosti o udělení azylu ze dne 1. 4. 2005 a v pohovoru ze dne 7. 4. 2005 dovodil, že tyto důvody jsou zcela odlišné od důvodů pro udělení azylu, jež jsou stanoveny v § 12 zákona o azylu (pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů). Krajský soud odmítl i výtku stěžovatele stran humanitárního azylu, protože míří na výrok, který není součástí napadeného správního rozhodnutí. Krajský soud proto uzavřel, že Ministerstvo vnitra nepochybovalo, když žádost stěžovatele o udělení azylu žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11. 4. 2005 zamítlo jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Plzni stěžovatel uplatnil důvod k podání tohoto mimořádného opravného prostředku, který je uveden v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Krajskému soudu vytkl, že nesprávně posoudil v předcházejícím řízení právní otázku.

Stěžovatel má za to, že z obsahu a významu svého tvrzení o situaci, do níž se dostal v důsledku krachu v podnikání, měl správní orgán dovodit při správném výkladu zákona jeho příslušnost k sociální skupině obyvatel, která žila ve Vietnamu v bídě a chudobě. Po právní stránce proto splňoval zákonné podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

Stěžovatel současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, v písemném vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele i na obsah vydaného správního rozhodnutí. Současně uvedlo, že v řízení, které bylo ukončeno zamítnutím žádosti o udělení azylu podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, se nemůže stěžovatel dovolávat posouzení udělení azylu podle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. 4 Azs 195/2004). Je tomu tak proto, že o těchto formách azylu nemohlo být v tomto typu řízení rozhodnuto. K přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proto správní orgán neshledává důvody a navrhl zamítnutí tohoto mimořádného opravného prostředku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 7. 2005, č. j. 60 Az 54/2005 - 44, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a jelikož sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12.

Předně je třeba uvést, že jak správní orgán, tak i krajský soud, vycházel v posuzované věci ze zjištění učiněných v průběhu správního řízení od samotného stěžovatele. Z obsahu

správního spisu vyplývá, že stěžovatel v žádosti o udělení azylu ze dne 1. 4. 2005 a v pohovoru ze dne 7. 4. 2005 bezrozporně uváděl, že nebyl nikdy politicky činný, Vietnamskou socialistickou republiku opustil z důvodu krachu při podnikání, z toho vyplývající neschopnosti splácet svým věřitelům dluhy a zejména z obav před výhrůžkami těchto věřitelů násilím, jimž dlužil velké množství peněz.

Závěr správního orgánu i krajského soudu o tom, že stěžovatel v žádosti neuváděl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, tedy vychází ze skutkového stavu zjištěného v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, v průběhu azylového řízení. Je tomu tak proto, že uvedený skutkový stav nelze podřadit pod žádný z důvodů ustanovení § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Především u stěžovatele nešlo o „pronásledování“ ve smyslu tohoto ustanovení zákona o azylu, tedy o neoprávněný postih ze strany státní autority nebo těch osob, které takovou autoritu zosobňují. Stěžovatel při odchodu z Vietnamu, motivovaném již uvedenými důvody (krach při podnikání, neschopnost splácet svým věřitelům dluhy, zejména však obavy před výhrůžkami těchto věřitelů násilím, jimž dlužil velké množství peněz), nebyl pronásledován státní autoritou nebo osobou takovou autoritu zosobňující za uplatňování politických práv a svobod a ani mu nehrozilo toto pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Nejvyšší správní soud proto sdílí názor krajského soudu o tom, že správní orgán nepochybil, jestliže posoudil žádost stěžovatele o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou a neshledává tudíž opodstatněným důvod uplatněný v kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ze shora uvedeného tedy vyplývá, že v posuzované věci správní orgán vycházel při rozhodování z ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, podle něhož se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12. Toto posouzení žádosti o udělení azylu bylo učiněno ve zkráceném řízení, které umožňuje ustanovení § 16 odst. 3 zákona o azylu. V tomto řízení byla žadateli dána možnost, aby se podrobně vyjádřil k obsahu své žádosti a mohly tak být spolehlivě posouzeny jednotlivé důvody, které jej vedly k opuštění země původu. Vydání správního rozhodnutí podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu pak ve svých důsledcích znamená, že zde neprobíhal proces dokazování o tom, zda byly splněny podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu.

Pro stěžovatele z toho vyplývá, že v případě, kdy jeho žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, nemůže se v řízení o kasační stížnosti dovolávat posouzení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť o této formě azylu nemohlo být v tomto typu řízení rozhodnuto.

Z uvedených důvodů nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit námitce kasační stížnosti stěžovatele, že splňoval zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu z titulu příslušnosti k určité sociální skupině.

Nejvyšší správní soud proto došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti napadenému rozsudku není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby tomuto mimořádnému oprávněnému prostředku byl přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší

správní soud za této procesní situace, kdy o kasační stížnosti rozhodl, se již z důvodu nadbytečnosti samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku této stížnosti.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu